

ГРАБНАТОТО ЯРЕНЦЕ

РАЗКАЗЪ ОТЪ
СТЕФАНЪ МОКРЕВЪ

Бъхме почнали да закуваме. Но дали е живо незнамъ Обик-
Изведнажъ чуваме страненъ пи-
съкъ. Чичо Венко, стопанинътъ
на чифлика, на когото бѣхме
гости, трепна. Услуша се и
скочи.

— Орелъ е грабналъ нѣкое
яре — викна той. Откачи пуш-
ката отъ стената и хукна на-
вънъ.

Близко надъ къщата единъ
грамаденъ орелъ, грабналъ въ
ноктитъ си сиво яре, се въз-
земаше къмъ планината. Ярен-
цето блѣеше скръбно, на кое-
то тревожно и плачливо му от-
говаряше една коза, впила пог-
ледъ въ висинето. Чичо Венко
се прицели и гръмна. Слугитъ
се разтичаха. Завикаха шумно
и заплашително по орела. Той
започна да се издига по-бързо.
Гласътъ на яренцето едва се
чуваше. Вече бѣха надъ върха,
когато чичо Венко изтрѣля нѣ-
колко куршума по орѣла. Той
се завъртъ. Превн крило. Пусна
яренцето и бавно, бавно заплу-
ва въ небесната ширь.

Чичо Венко извика единъ отъ
слугитъ. Изпрати го да вземе
яренцето. После се обърна къмъ
насъ и ни покани да довършимъ
закуската.

— Какво е станало съ ярен-
цето? Ще го намѣрятъ ли?
— Ще го намѣрятъ, — от-
върна чичо Венко спокойно. —

Не влѣзохъ да закувамъ. Ос-
танахъ вънъ да чакамъ завръща-
нето на слугата. Видѣхъ го да
се качва по нагорнището. Загу-
би се въ гората. По-късно се
мърна надъ скалитъ. Следваше го
нѣкакво сиво животно. Навѣр-
но нѣкое отъ кучетата. Тѣ на-
влѣзоха въ гората, дего падна
яренцето, и се скриха отъ пог-
леда ми. Измина се близо часъ
въ нетърпеливо очакване. Най-
сетне ги видѣхъ отново. Връ-
щаха се.

Бѣше вече пладне, когато слу-
гата приближи чифлика. Изти-
чахъ насреща му. Той носѣше
на ржце яренцето, клюмнало гла-
ва на гърдитъ му. Задъ тѣхъ
креташе бодро майката на ярен-
цето, която азъ бѣхъ взелъ за
куче. Тя се бѣ изкачила съ
слугата да дири грабнатата си
рожда. Сложиха яренцето на
тревата. Очитъ му бѣха здрави.

Измиха съ вода кръвта, която
течеше отъ ранитъ, направени
отъ орловитъ нокти по гърба му.

Козата подви преднитъ си
крака. Остави яренцето да пѣх-
не главата си подъ нея. Забли-
за мократа му козинка, впи го-
лѣмитъ си очи въ насъ и, като
че ли, благодарствено, проблѣя.



ДОРА ГАБЕ

Родена е презъ 1886 г. въ гр. Добричъ.
Написала е 17 книги за възрастни и за
деца. По-главни нейни книги сж: „Лу-
натичка“, „Земенъ пѣтъ“, „Мълчаливи
герои“, „Малкиятъ добруджанецъ“,
„Горска кжичка“ и т. н. Въ нейнитъ
стихотворения, поетичното чувство за-
владѣва и кара читателя да се радва
и страда заедно съ героитъ. Дора Га-
бе е една отъ нашитъ голѣми поетеси.



ВЛАДИМИРЪ РУСАЛИЕВЪ

Роденъ е презъ 1899 г. въ с. Драгано-
во, Горно-Орѣховско. Издаде е след-
нитъ книги: за възрастни — „Руднич-
ри“, „Псалми“, „Зима надъ родината“,
„Бунтовникъ“, „Кръстъ и знаме“, „Жѣт-
ва“, „Писма отъ Драганово“ и др., а за
деца: „Когато жеравитъ отлитатъ“, „Бѣ-
лата звезда“ и „Майчина грижа“. Не-
говитъ чудни пѣсни сж посветени на
онеправданитъ въ живота

ЕСЕННА ПЪСЕНЬ

Отмина си златното лѣто,
завѣя пакъ вѣтъръ студенъ
и капятъ и капятъ листата
безшумно край менъ.

Пристѣпва пакъ тѣжната
есень
надъ моята родна земя...
и млъква и млъква вредъ
пѣсень,
и вѣхнатъ цвѣта.

Вл. Русалиевъ



САНДА ЙОВЧЕВА

Родена е презъ 1882 г. въ Нова-Загора.
Написала е книгитъ за възрастни:
„Жѣтвенъ день“, „Отхвърленитъ“,
„Кръстъ за храбрость“, „Ние, въ дъл-
бокня тиль“ и „Подъ облачно небе“, а
за деца: „Родна стрѣха“, „Княгиня
Мара“ и „Бояна воевода“. Произведе-
нията на Санда Йовчева се отлича-
ватъ съ това, че въ тѣхъ се пропо-
вѣдва за човѣчностъ и миротворство.



СТЕФАНЪ МОКРЕВЪ

Роденъ е презъ 1900 г. въ гр. Търно-
во. Издаде е книгитъ за възрастни:
„Есенни хора“, и „Тайна“—драми, „Кан-
тонъ 16“—повестъ, „Дивото“ и „Гроз-
доберъ“—разкази, а за деца: „Цар-
скиятъ лѣвъ“, „Тѣжнитъ мравки“, „При-
казна книжка“, „Желю жълтицата“, „Фи-
липъ Тотю“ и „Царъ Ивайло“. Раз-
казва увлекателно и проповѣдва доб-
ротворство между хората.

ЗАЛЪГАЛКА

Не ми плачи, душичка,
не проливай сълзичка,
не издувай устичка —
че си имашъ жбчета
и две сладки крачета,
и две пълни ржчички,
и две мокри очички.
Мама си ги обича,
съ сладки думи нарича.

Дора Габе

БЕЗЪ ХЛѢБЪ

РАЗКАЗЪ ОТЪ
САНДА ЙОВЧЕВА

Мъгливъ есененъ день. Иван-
ка и майка й вървѣха по раз-
каления пѣтъ, съ наведени гла-
ви, мушнахъ ржце подъ елече-
тата си. Студениятъ вѣтъръ о-
стро свирѣше и щипѣше лицето
на Иванка, измокрено отъ съл-
зи. Тя често се обръщаше и
гледаше къмъ селото. Една по
една селскитъ кжщи се губѣха
отъ погледа й, докато послед-
ната кжща изчезна нѣкжде изъ
мъглата.

Тя напрегна очи, за да види
още веднажъ малката кжща,
гдето бѣше отраснала. Нищо
не се виждаше. Нито широкиятъ
дворъ, нито гнѣздото подъ стрѣ-
хата, гдето лѣстовичкитъ весе-
ло чуролѣяха.

Самоливадитъ се заредиха
пусти и почернѣли отъ сланата.
Изъ тѣхъ бѣха прѣснати сел-
скитъ крави. Иванка се спрѣ,
обърса сълзитъ си и се вгледа.
Тя зърна Пѣструшка, която цѣ-
ло лѣто изкарваше на паша по
зеленитъ поляни. Сутринъ, при
изгрѣвъ слънце, тя трѣгваше
заедно съ другаркитъ си изъ
полето. Кравитъ пасѣха, а тѣ
тичаха въ слънчевата утрина и
берѣха цвѣтата. Иванка плетѣ-
ше вѣнчета, слагаше ги на ро-
гата на Пѣструшка и весело
скачаше около нея. Често при
тѣхъ идваше и стариятъ воло-
варъ дѣдо Колко, който имъ раз-
казваше хубави приказки.

Колко весело биваше тогава!
А сега?
Сивиятъ есененъ день се спу-
скаше надъ нея, като сиво кри-
ло на соколъ, който сякашъ за
винаги я откъсваше отъ род-
ното село. Но тя трѣбваше да
се помири съ всичко, да стане
слугиня, защото гладътъ и нуж-
дата я караха да потърси не
само своето препитание, но и

да помогне на бедната си май-
ка, на която бѣше единствена
подкрепа.

Иванка глухо зариде.
— Бързай. — подкани я май-
ка й. —

Има още много пѣтъ да би-
емъ до града.

Ускориха крачкитъ и едва
привечеръ стигнаха въ града.

Иванка съ страхъ гледаше
широкитъ улици, грамадитъ кж-
щи и електрическитъ лампи,
които заслѣпяваха погледа й.

Следъ два дни намѣриха мѣ-
сто за Иванка.

Влѣзоха въ една висока кж-
ща, изкачиха много стѣпала по
каменната стѣла и спрѣха въ
освѣтеното предверие.

Посрещна ги една висока
стройна жена, която гледаше
гордо и студено. Това бѣше го-
сподарката.

Иванка я изглеждаше изподъ
вежди, смутено и недовѣрчиво.
Стана й тежко и пакъ зап-
лака.

— Тѣ сж добри хора, — на-
сърдчаваше я майка й. Не
плачи!

Иванка продължаваше да
плаче.

— Не плачи. Ще привикнешъ,
— повтори майка й и стана да
си отива.

Иванка слѣзе до улицата да
я изпроводи.

— Мамо, мамо, — хълцаше
тя задавена отъ сълзи, — не
ме оставяй, мамо!

Майка й я поглади по коси-
тъ, едва сдържайки сълзитъ си.

— Не плачи, чедо! — почна
да я утѣшава тя пакъ. — Въ
недѣля ще дойда. Често ще те
спохождамъ.

— Не ме оставяй мамо, — пов-

(Продължава на 4 стр.)

ДА ВИ ПОШУШНА НЪЩО

МЕЖДУ ПИЯНИ

За единъ електрически стѣлбъ
се е хваналъ единъ пиянъ. Ид-
ва другъ пиянъ. Първиятъ му
казва:

— Извинявай, колега, но то-
зи стѣлбъ е заетъ отъ мене и
не е свободенъ.

Единъ пиянъ се е хваналъ за
електрически стѣлбъ. Презъ то-
ва време минава автомобилъ.
Пияниятъ извиква на шофѣора:

— Хей, момче, колко ще ми
вземешъ, за да ме закарашъ до
съседния електрически стѣлбъ?